

Tvrdí-li tedy st-I, u něhož jde o obor soudcovské služby vojenské, tedy o služ. kategorii důstojníků just. služby, že jeho právnímu nároku na uznání, že 1. ledna 1920 patřil do skupiny I., nestojí v cestě skutečnost, že soudcovské zkoušky vojenské toho dne ještě neměl, není tvrzení to důvodné, neboť podmínkou pro zařazení do kategorie důstojníků just. služby bylo dle služ. předpisů A-1-i a A-51, jak nss vyslovil již v nář. Boh. 6587/27 adm., a jak ostatně i stížnost sama připouští, — úspěšné vykonání voj. zkoušky soudcovské.

St-I tvrdí ovšem také, že byl do I. skupiny výslovně zařazen svým jmenováním ze 7. června 1919. Než ani toto tvrzení nelze uznati za způsobilé, aby vyvrátilo názor žal. úřadu. Výnosem ze 7. června 1919 byl st-I spolu s několika jinými důstojníky jmenován na dobu vál. operací na Slov. důstojníkem pro justiční službu. I kdyby tento akt mno bylo možno považovati za akt jmenovací a kdyby tedy byl st-I jím ze skupiny důstojníků zbraní přeřazen do skupiny důstojníků justiční služby, nss přece neshledal, že st-I byl v kritický den 1. ledna 1920 důstojníkem služby justiční, neboť podle svého osobního výkazu a odpovídajících tomu publikací v osobním věstníku mno byl st-I dnem 1. srpna 1919, tedy po vydání výnosu ze 7. června 1919, jmenován jako důstojník italských legií kapitánem bez jakéhokoli určení pro službu justiční a byl dnem 1. března 1920 zařazen k pěšímu pluku č. ... s ponecháním v dosavadním přidělení. Z těchto dvou aktů je zřejmo, že st-I i kdyby byl býval výnosem ze 7. června 1919 jmenován důstojníkem justiční služby, stal se dnem 1. srpna 1919 opět důstojníkem zbraní ve skupině IV. Do skupiny I. přešel tedy teprve dnem 1. května 1920, kdy byl do kategorie důstojníků soudcovstva z povolání přeložen.

Nelze tedy dáti st-I za pravdu, že propočtení jeho služ. doby k 1. lednu 1920 mělo se státi v mezích I. postupové skupiny. Tím padá ovšem i jeho petit, aby v této I. skupině bylo zvláště přihlédnuto k jeho vál. pololetím.

Č. 6944.

Pensijní pojišťování: * Činnost zaměstnance, jenž vede registraturu, je kupeckou činností ve smyslu § 1., odst. 2. lit. b) zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb.

(Nález ze dne 3. prosince 1927 č. 25.329).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 4112/24 adm.

V ě c: Všeobecné pensijní ústav v Praze (zást. řed. Dr. Frant. Klučina) proti ministerstvu sociální péče stran pensijního pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání firmy Epiag a Josefa S., jímž brojili proti rozhodnutí zsp-é v Praze z 5. června 1924, a vyslovil, že Josef S. ve svém zaměstnání registratora u firmy »Epiag« nepodléhá pens. pojištění. V důvodech uvedeno, že práce, které S. koná, dlužno považovati za práce manuální a mechanické, převážně podřízeného rázu, jichž vykonavatele nelze považovati za obchodní po-

mocníky podle zák. ze 16. ledna 1910 č. 20 ř. z.; práce takové nezakládají dle § 1, odst. 1 pens. zák. pojistné povinnosti.

O stížnosti uvažil nss toto:

Jak nss ustáleně judikuje, rozuměti je službami kupeckými ve smyslu zák. o obch. pom. ony služby, jež konány jsou u kupce ve smyslu obch. zák. a jež vyžadují určitého výcviku, určité znalosti a určité pohotovosti, čili t. zv. signatury kupecké (srovn. nál. Boh. 4112/24 adm.). — Zda činnost toho kterého zaměstnance vyžaduje této t. zv. kupecké zdatnosti, jest ovšem v každém jednotlivém případě posouditi dle různých okolností skutkových.

V daném případě bylo zjištěno, že firma »Epiag« pro ukládání své obchodní korespondence, faktur a pod. zřídila si zvláštní registraturu, v níž zaměstnán je jedině Josef S., jehož činnost se pracemi v registratuře úplně vyčerpává. Dle výpovědi S-ovy, jejíž správnost potvrdili svědci vedení zaměstnavatelkou, je úkolem S-ovým, aby dopisy, faktury a pod., dodané mu kanceláří, zakládal do různých map, opatřených přísluš. nápisy. Zakládání to děje se dle dat a čísel, jež vyznačuje na dopisech a fakturách kancelář. Na počátku roku, je-li toho potřeba, zařizuje S. i nové mapy. Jak S. sám udal, je účelem takto založené a vedené registratury, aby v případě potřeby příslušný dopis po případě faktura ihned byly nalezeny, a S. obstarává i vybírání takového potřebného spisu.

Z toho, že pro obstarávání těchto prací v registratuře firma »Epiag« zaměstnává zřízence, jehož jediným úkolem jsou svrchu vyličené práce registraturní, je nepochybně zjevno, že jde o registraturu většího rozsahu. Vedení takové registratury, t. j. zakládání dopisů, faktur atd. do jednotlivých různě označených map a rychlé, dlouhého hledání nevyžadující vybírání potřebného dopisu, resp. faktury z ní vyžaduje dle názoru nss-u podrobné znalosti celého zařízení registratury, určitého výcviku při zakládání spisů do příslušné, pro ten který druh určené mapy a značné pohotovosti, jež nutná je zejména k tomu, aby žádaný dopis, resp. faktura bez dalších průtahů byl nalezen. Činnost registrátora S. vykazuje tedy ony znaky, jež tvoří signaturu kupeckou, a slušelo ji proto hodnotiti jako službu kupeckou. O tom, že S. jiných prací nekonal, není sporu.

Jestliže žal. úřad tuto činnost neuznal za činnost kupeckou, nýbrž hodnotil ji jako práci podřízenou, jejíž vykonatelé nepovažují se za obch. pomocníky dle zák. č. 20/10 a vyslovil-li proto, že S. pens. povinnosti pojistné nepodléhá, posoudil sporný případ s hlediska právního mylně.

Č. 6945.

Jazykové právo: * Ani v době před vydáním jazykového nařízení neměla obec, užívající minoritního jazyka nárok, aby úřední dopisy soudu, řízené na ni jako na úřad, byly psány také v tomto jejím jazyku.

(Nález ze dne 6. prosince 1927 č. 22.000.).